

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. An in statu innocentiaë homo fuisset immortalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO IV.

An in statu innocentie homo fuisset immortalis.

Dvplex est immortalitas, vt notat Mag. in 2. dist. 19. vna, qua quis potest non mori, altera, qua non potest mori; & de priore tantum quaestio intelligenda est: certum est enim, secundum immortalitatis genus proprium esse tantum status gloriae post resurrectionem.

Hac distinctione supposita, dicendum est, hominem in statu innocentiae futurum fuisse immortalem priori modo; hoc est, quod si non peccasset, potuisset non mori. Hac veritas, quae de fide est, constat tum ex scriptura, Sap. 1. *Deus mortem non fecit*; & cap. 2. *Deus creavit hominem inextinguibilem, &c. Invidia autem diaboli mors introiit in orbem terrarum*; tum ex Conc. Mileu. can. 1. & Trid. sess. 5. vbi haec veritas tanquam fide certa definita est.

Quares, quanam ratione fieri potuisset, vt homo in illo statu immortalis extirisset; siquidem corpus eius, vt pote ex quatuor elementis compactum, naturam suam fuisset dissolubile? Resp. immortalitatem hominis in statu illo causandam fuisse, tum ex prouidentia Dei speciali, qua fuisset ab omni laesione agentium externorum praeseruat; tum etiam ex esu fructuum arboris vitae, quibus praeter id, quod illis cum aliarum arborum fructibus commune erat (nempe alere, & nutrire hominem) duplex adhuc inerat vis; vna reparandi humoris radicalis, illiusque in primigeniam puritatem restituendi; altera caloris natui corroborandi, ipsiusque vigorem pristinum restaurandi. Ita S. Thom. quaest. 97. a. 4. & constat praeterea ex S. Aug. lib. 14. de ciuit. cap. 26. vbi etiam docet, hominem in statu innocentiae non solum immortalem futurum fuisse, sed & impassibilem, hoc est, omnis laesionis, & immutationis corruptivae expertem; quod & probat S. Doctor art. 2. ex eo, quod si passibilis fuisset, fuisset etiam corruptibilis, ac proinde mortalis; quod enim pati potest aliquid naturae suae contrarium, potest etiam corrumpi.

Eff autem hic obseruandum 1. ex S. Doctore cit. art. 4. lignum illud vitæ, virtutem habuisse conferendi immortalitatem, non absolute, & simpliciter, ita vt, qui semel de illius fructu comedisset, mori amplius non potuisset; sed tantum vsque ad certum aliquod & determinatum tempus, quo elapso, vel homo ad statum gloriæ translatus fuisset, vel illius esu iterum vti debuisset.

Obseruandum 2. ex eodem S. Doctore quæst. 102. a. 1. Paradisum illum, in cuius medio dicitur lignum vitæ plantatum fuisse Gen. 2. & in quem primus homo post creationem à Deo translatus est, esse verum & corporeum locum in partibus Orientis situm, & maximâ aëris temperie præditum. Id constat tum ex cap. 2. Gen. vbi & locus, & arbores, & flumina Paradisi adeo accuratè commemorantur, vt manifestè appareat, eâ narratione non aliquid mysticè, & figuratè significari, vt Philo & Origenes falso existimârunt, sed historiam veram proponi, vt rectè probat S. Chrysost. hom. 13. in Genesim; tum etiam ex traditione Ecclesiæ, cuius testis est sexta Synodus gener. actione 13. vbi approbatur epist. Sophronij, quæ actione 11. recitata fuerat, in qua epist. Origenistæ damnantur ex eo, quòd præter plurimos alios errores etiam *contra paternam & Apostolicam traditionem, Paradisi plantationem proiecerint.*

Quæres, an adhuc extet ille Paradisus; an verò aquis diluuij vel aliquo alio modo fuerit destructus? Resp. S. Iren. lib. 5. contra hæres. cap. 5. S. Athan. in epist. de Nicæna Syn. cap. 3. & quosdam alios SS. Patres existimare, Paradisum illum adhuc extare, in eamq; Enoch, & Eliam fuisse translatos, ibiq; etiamnum adhuc viuere: sunt è contrà quidam alij, qui illum non amplius extare sentiunt: alij denique mediâ viâ incedentes, regionem illam, in qua Paradisus erectus fuit, adhuc extare quidem arbitrantur, ipsas tamen loci delicias, arbores, fontes, aliaque ornamenta Deo ita volente exoleuisse, vt mirum non sit, cetera eius aliqua vestigia nusquam gentium reperiri.